

Arrest

nr. 92 088 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2011, in functie van zijn relatie met een Belgisch onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 juni 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing, die verzoeker op 18 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2011 werd ingediend door:

*Naam: [S.]
Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Marokkaanse
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaringen op eer door derden: deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en de waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*
- twee hotelboekingen: aangezien de twee boekingen in juli en december 2011 vielen, zijn deze te recent om te bewijzen dat betrokkenen mekaar al twee jaar kennen. Aangezien bovendien enkel de naam van de partner van betrokkene vermeld staat, kan er niet nagegaan worden of betrokkene en zijn partner daar samen verbleven.*

*Er is bijgevolg niet voldaan de hierboven vermelde criteria.
Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel "een dwaling over de feiten" aan.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"1. - In de bestreden beslissing wordt ten onrechte geoordeeld dat verzoeker niet op een afdoende wijze zou aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft. De voorgebrachte bewijzen (verklaringen op eer door derden, de foto/s en de hotelboekingen) worden als onvoldoende beschouwd.

2. - Verzoeker betwist die argumentatie van de DVZ. Verzoeker merkt op dat de rechtsleer en rechtspraak verwachten dat een overheid een juiste beoordeling maakt van de feiten:

"Maar de feitelijke appreciatiebevoegdheid wordt begrensd door de wettigheid en de beoordelingsvrijheid heeft de redelijkheid als grens. Daarom heeft de Raad van State wel bepaalde onderzoeksbevoegdheden ...

- Vooreerst zijn er heel wat arresten die bepaald hebben dat de overheid een verkeerde kennis van de feiten had omdat men een document slecht heeft gelezen

(LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Antwerpen, Kluwer, 1988, 81-83)

3. - *De DVZ vergist zich in haar feitelijke beoordeling. Verzoeker benadrukt dat :*

de verklaringen op eer door derden wel degelijk correct en waarheidsgetrouw zijn. Zo niet worden die derden er eigenlijk impliciet van beschuldigd valse verklaringen te hebben afgelegd, wat volstrekt niet het geval is

- de foto's al van geruime tijd dateren en het uiteraard geen verplichting is om op de foto's een datum te vermelden

- de hotelboekingen op naam van [G. V.] staan. Omdat zij de reserveringen gedaan heeft. Het ging vanzelfsprekend om een tweepersoonskamer.

3.1.2. Verweerder werpt op dat het middel onontvankelijk is aangezien verzoeker nalaat de geschonden geachte rechtsregel aan te duiden.

3.1.3. Uit de door verzoeker verstrekte toelichting blijkt dat hij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Daar een administratieve beslissing ook kan vernietigd worden indien deze genomen werd met miskennen van een beginsel van behoorlijk bestuur laat – in tegenstelling tot wat verweerder lijkt te veronderstellen – de vaststelling dat verzoeker in zijn eerste middel niet de schending van een rechtsregel aanvoert op zich niet toe te besluiten dat dit middel onontvankelijk is.

De Raad dient daarnaast te duiden dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In voorliggende zaak heeft verzoeker een aanvraag ingediend om tot een verblijf te worden toegelaten op basis van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen verzoeker en zijn vriendin derhalve aan te tonen dat zij aan de volgende voorwaarden voldoen:

“a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker en zijn vriendin op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd elkaar nog geen twee jaar kenden – zij verklaarden immers aan de politiediensten dat zij elkaar pas in november 2010 ontmoet hebben en een relatie begonnen in april 2011 – en dat zij geen gemeenschappelijk kind hadden. In de mate dat verzoeker lijkt te willen voorhouden dat uit de door hem aangebrachte stukken kan worden afgeleid dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten reeds één jaar met zijn vriendin samenwoonde kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker niet aantoonde dat de wijze waarop verweerder de aangebrachte bewijsstukken heeft beoordeeld incorrect of kennelijk onredelijk is.

De Raad benadrukt dat het verweerder toekomt de bewijswaarde van de neergelegde stukken te beoordelen en dat het niet kennelijk onredelijk is om geen bewijswaarde toe te kennen aan verklaringen

op eer die werden opgesteld door familieleden, vrienden of kennissen. Verzoeker zet voorts uiteen dat hij foto's aanbracht en dat hij niet verplicht is om foto's van een datum te voorzien, maar weerlegt hiermee de stelling van verweerder niet dat niet blijkt wanneer deze foto's genomen werden, zodat de duurzaamheid van de relatie er niet mee kan worden bewezen. Door te betogen dat hij twee bewijzen inzake de reservatie van een kamer in een hotel aanbracht en dat het reserveringen van een tweepersoonskamer betreft toont hij ook niet aan dat de vaststelling van verweerder dat uit deze stukken niet blijkt dat hij samen met zijn vriendin in deze hotels verbleef verkeerd is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het motiveringsbeginsel en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

*“1. - Verzoeker stelt vast dat de beslissing van 13 juni 2012 onvoldoende gemotiveerd is. De DVZ:
- toont onvoldoende aan waarom de voorgebrachte bewijzen niet worden aangenomen
- toont onvoldoende aan waarom verzoeker niet aan de voorwaarde voldoet. Verzoeker en mevrouw [V.] wonen al meer dan één jaar samen.
2. - De Wet van 29 juli 1991, meer bepaald artikel 3 dat bepaalt dat de motivering afdoende moet zijn, is geschonden.”*

3.2.2. Verweerder repliceert dat het tweede middel onontvankelijk is omdat verzoeker nalaat een omschrijving te geven van de wijze waarop de aangevoerde rechtsregel geschonden werd.

3.2.3. Allereerst moet worden gesteld dat verweerder onterecht stelt dat verzoeker in gebreke blijft uiteen te zetten waarom hij artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden acht. Verzoeker heeft immers aangegeven van oordeel te zijn dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangegeven waarom de voorgelegde overtuigingsstukken niet worden aanvaard en niet toelaten te concluderen dat hij al meer dan een jaar met zijn vriendin samenwoont.

De Raad merkt daarnaast op dat 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, immers vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met de vrouw in functie van wie hij verzocht om tot een verblijf te worden toegelaten. Hierbij wordt toegelicht dat geen bewijs voorligt dat toelaat te besluiten dat verzoeker en zijn vriendin één jaar ononderbroken hebben samengeleefd, dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, waarbij zij elkaar drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig dagen of meer betreffen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Tevens wordt uitvoerig uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte stukken niet als passende overtuigingsstukken aanvaard worden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat niet voldoende wordt toegelicht waarom de aangebrachte stukken niet als dienstig worden beschouwd.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het motiveringsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden akte kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK